

regne paa en noget forøget Indtægt ved en tiltagende Omfætning. Men foruden at Omstændighederne stundom kunne være saadanne, at der ikke er Grund til at paaregne en Stigning af Bruttoindtægten, kunne Forholdene ogsaa udvikle sig saaledes, at Drifts-udgifterne tiltage. For en stor Del af de paagældende Apotekere vil derfor Udgifterne til en nogenlunde passende Indtægt til eget og Families Underhold være saa tarvelige, at det jævnlig vil vise sig umuligt at fastholde Udredelsen af den fulde Afgift. — Herimod kan man mulig ville indvende, at hvad der har ladet sig gennemføre i Sverig ogsaa maa kunne gennemføres i Danmark. Men man overser i saa Fald forskellige Reformen i Sverig begunstigende Momenter, med Hensyn til hvilke det dels er givet, at de ikke ville foreligge i Danmark, dels i ethvert Fald uvist, om dette vil blive Tilfældet. I saa Henseende skal man henlede Opmærksomheden paa følgende Punkter: Da der i Aarene 1874—75 i Sverig foretoges Takstationer af Apoteker til Fastfættelse af Afsløsningssummerne, var den almindelige Rentefod betydelig højere end nu; med den nu værende lavere Rentefod maa en Fastfættelse af Afsløsningssummens Forhold til Nettoindtægten blive betydelig større end efter den ældre høje Rentefod. Siden hine Takstationer foretoges, har den aarlige Afgift i Sverig paa Grund af den faldende Rente kunnet nedsættes med ikke mindre end $1\frac{4}{10}$ pCt. af Afsløsningssummerne, hvad der selvfølgelig udelukkende er kommet Apotekerne tilgode. Endelig er der en Omstændighed, som i endnu højere Grad turde have forøget disses Indtægter. Medens nemlig Medicinaltaksten i Sverig blev betydelig nedsat i Aaret 1870 — hvad der ventelig har vist sin Indflydelse paa Anfættelsen af Apotekernes Værdi i 1874—75 — blev der atter i 1879 foretaget væsentlige Forhøjelser af Taksten. Efter de Dphsninger, der have staaet til Kommissionens Raadighed, skal Sverigs Medicinaltakst siden 1870 gennemgaaende være bleven forhøjet med ca. 17 pCt.; men en Forhøjelse af Bruttoindtægten med 17 pCt. maa naturligvis procentvis give en langt højere Forhøjelse af Nettoindtægten. Det er herefter ganske naturligt, om Indehaverne af de svenske Apoteker uanset Afgiften ere vel stillede, langt gunstigere end de tilsvarende Apotekere nogenstunde vilde kunne blive i Danmark, i ethvert Fald saa længe man her ikke ogsaa betydelig forhøjede Prisen paa Medicin. — Hertil kommer imidlertid endnu en for Danmark særlig Omstændighed, med hvilken en Afsløsning af de reelle Apoteker paa de ovennævnte Maader formentlig neppe vil lade sig forene. Saafremt man nemlig tænker sig en saadan gennemført, vilde man her i Landet i en lang Arrække faa 2 Klasser personlige Apotekerbevillinger, nemlig den ene Klasse vedrørende Driften af de tidligere reelle Apoteker med meget høje Afgifter og saare beskedne Nettoindtægter, og den anden Klasse vedrørende Driften af de Apoteker, der ikke tidligere have været Genstand for reelt Privilegium, og som udrede de — som ovenfor udviklet — langt lavere Afgifter efter Loven af 10de April 1895, Afgifter, som ikke udelukke, at Bevillingshaverne kunne have en efter deres Stilling passende, stundom endog meget rigelig Indtægt. Modsætningen imellem disse 2 Klasser vil derhos blive endnu mere stærkende, saafremt Kommissionens nedenfor i selve Apotekervæsenets Interessé stillede Forslag om Pensioner for Enker efter Apotekere af den sidstnævnte Klasse og for Apotekerne, naar disse blive gamle og svagelige, udredede af den af disses Afgifter opsparede Fond, blive tiltraadte. Det følger nemlig af sig selv, at